

[Kirkeministeren.]

Jeg tror heller ikke, det ville være revolutionært og farligt, om kirken her gik i spidsen. Få kredse og bevægelser arbejder så meget med ungdommen som netop kirken. Næsten alle de kirkelige retninger har et meget stort og vidtspændende ungdomsarbejde igang. Man kan sige det sådan: de tror på ungdommen, de bygger på ungdommen. Jeg synes, det ville virke forfriskende og tiltalende, om kirken nu virkelig for anden gang gik i spidsen med hensyn til valgrets-alderens nedsettelse.

Endelig kommer jeg til det sidste hovedpunkt, de ændrede indstillingsregler, som der åbenbart er så store betænkeligheder overfor.

Sådan som jeg gjorde rede for i min forelæggelsestale, tager forslaget herom sigte på at hjælpe for det første de præster, der i en årrække har gjort en gerning på Færøerne, i Grønland og udenfor landets grænser, og for det andet også at skabe visse muligheder for forflytninger herhjemme, hvor forflyttelse normalt ville være vanskelig.

Det fremgår af de indlæg, som er fremkommet her i dag, at alle erkender, at problemet eksisterer, og at det trænger sig på med stor styrke. Det vil heller ikke være muligt at vise problemet fra sig. Konsekvenserne af at gøre det kunne vise sig at være meget kedelige. Konsekvenserne kunne blive, at mange af dem, der ville være glimrende egnede til at tage en gerning op udenfor landets grænser, ville holde sig tilbage, når de ikke fik en vis garanti for, at de ikke, når de søgte hjem, ville være for handicappede, for de har indtil nu været uhyre handicappede. Det viser listen over præster, der søger embede, det viser hele det materiale, vi ligger med i kirkeministeriet. Ville det ikke være for egoistisk, ville det ikke være lidt for snævert at vende sig mod den foreslåede løsning blot ved udsigten til, at før eller siden kan man selv blive ramt af undtagelsesreglen?

Man har siden lovforslagets fremsættelse talt og skrevet meget om denne ændring, og nogle blade har i betydelig højere grad opholdt sig ved undtagelsesreglen end ved de udvidede rettigheder. Jeg synes, det er at fortage billedet at trække undtagelsesreglen så stærkt frem, som man gør — at gøre den til det overskyggende; den er og bliver undtagelsen, den udvidede ret det helt overvejende. Gennemsnitstiden for et embedes besættelse er ikke mindre end 14 år, og da der er en begrænsning hver 10. gang, vil det sige, at een gang pr. 130 eller 140 år vil et menighedsråd komme ud for

denne undtagelsesbestemmelse. Man må erkende, at problemet er der, at man skylder disse mennesker et hensyn, og derfor synes jeg, det er for snævert, at man, fordi man een gang i løbet af en så lang årrække skulle komme ind under undtagelsesreglen, vender sig imod den. Hver 10. gang er der tale om en begrænsning, de derpå følgende 9 gange er der en stærkt udvidet ret, det er en stærkere udvidelse, end det ærede medlem fru Inger Gautier Schmit ville give det udseende af — der står nemlig: $\frac{3}{4}$ af de afgivne stemmer eller, hvis det giver en brøk, det nærmest derunder liggende hele tal, og det vil betyde, at $\frac{2}{3}$ er nok til at binde ministeriet mod nu kun en enstemmig indstilling. Jeg vil mene, at det virkelig er en temmelig udvidet ret, som man også fra menighedsrådsforeningens side har sat megen pris på og anerkendt.

Man har også i vore nordiske nabolande tilsvarende problemer og har indrettet sig derpå. Jeg minder endnu en gang om, at i Norge står departementet frit med hensyn til udnævnelsen, selv om indstillingen fra menighedsrådet er enstemmig. Det er navnlig hensynet til de mange nordlandspræster, der spiller ind her.

I Sverige besættes embedet hver tredje gang af departementet. I øvrigt er det i Sverige sådan, at det ikke er menighedsrådene, men domkapitlerne, der modtager ansøgningerne til et embede, og som udtager tre ansøgere, menighedsrådet derefter må vælge mellem.

En anden ting er værd at notere: medens en præst almindeligvis ikke kan kræve befordring til et andet embede udenfor sit stift, har præster og missionærer, som i mindst 8 år har virket i udlandet, ret til at ansøge i hvilket som helst stift, og da det som nævnt er domkapitlerne, der udpeger kandidaterne, vil man altid kunne sikre en udlandspræst.

Man ser i disse regler et stærkt udtalt hensyn netop til den kategori af præster, vi søger at hjælpe med dette forslag. Jeg tror, ingen vil påstå, at man i disse bestemmelser kan se et udslag af ufærdigt demokrati. Man erkender, der er et problem, og man har draget konsekvenserne deraf.

Vi har altså et tilsvarende problem i Danmark. Det må ikke være sådan, at de præster og missionærer, som går ud og tager en i reglen meget byrdefuld og vanskelig, ofte meget farlig gerning op, skal være meget dårligere stillet end dem, der bliver herhjemme under meget lettere og behageligere forhold. Jeg ved også, at alle danske præster vil føle det som en retfærdigheds-